

РЕШЕНИЕ

№ 285

гр. Перник, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Ц. Ч. М.
като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело №
20231720103253 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба на Г. Д. Г.,

ЕГН ***** чрез адв. В., срещу ТП на НОИ – Перник, с която е предявил иск по реда на
чл. 3 от ЗУТОССР.

В искова молба от Г. Д. Г. срещу ТП – Перник на НОИ, се сочи, че за трудовия стаж на
ищеца за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. при Мошино автотранспорт АД/ Струма
автотранспорт АД и за периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г. при Мошино автотранспорт
АД/Струма автотранспорт АД не се съхраняват данни. Твърди се също, че трудовият му
стаж през периодите от 01.01.1983 г. до 31.12.1984 г.; и от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г. е
зачетен за трета категория труд, вместо за втора категория труд. Искането към съда е да
установи, че ищецът е полагал труд в „Мошино

автотранспорт“ АД – гр. Перник, както следва: от 23.03.1981 г. до 31.12.1984 г. като шофьор
на автомобил марка „К*** **“ с рег. № РК**** с тонаж 11700 кг. на пълно работно време, с
трудова възнаграждение 165 лв. – 170 лв. и през периода от 01.01.1985 г. до 31.12.1987 г.
като шофьор на товарен автомобил марка ТАТРА, с рег. № ****, с тонаж 16 т. на пълно
работно време, с трудово възнаграждение от 180 лв.

С разпореждане № 11225/28.08.2023 г. съдът е оставил производството без движение и е
указал на ищеца в едноседмичен срок от съобщаването да посочи адреса на
работодателя/осигурител „Мошино автотранспорт“ АД; - посочи продължителността на
работния ден, както и начина на заплащане на труда; - изложи обстоятелства, обосноваващи

правния му интерес от предявяване на иск за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1984 г., както и да обоснове правния си интерес от предявяване на иска за периода от 01.01.1985 г. до 31.12.1985 г., и от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г. Предупредил го е, че при неизпълнение на указанието в срок исковата молба ще бъде върната, а производството по делото – прекратено. Разпореждането е връчено на ищеца чрез пълномощника му адвокат В. на 29.09.2023 г.

В определения срок, изтекъл на 06.10.2023 г., с молба вх. № 20575/06.10.2023 г. ищецът не е представил удостоверение по чл. 5 от ЗУТОССР за останалия исков период и не изложил обстоятелства обуславящи правния му интерес от предявяване на иска за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1985 г. и от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г. Това е достатъчно основание за недопустимост на производството в тази му част. Поради което на основание чл. 129, ал. 3 от ГПК в посочената част исковата молба следва да бъде върната, а производството – прекратено. Отделно и за пълнота, следва да се посочи, че от обстоятелствената част на исковата молба става ясно, че документи за положения от ищеца трудов стаж през този период са налични и същият му е зачетен от ответника в производство по чл. 98 от КСО.

Твърдението на ищеца е, че се касае за по-висока категория труд от признатата му. По аргумент от чл. 1, ал. 4 от ЗУТОССР категорията труд не може да бъде определян в настоящото исково производство, тя се преценява в административното производство по реда на чл. 98 от КСО. Затова искането на за признаване на трудовия му стаж и категорията труд за така посочения период е процесуално недопустимо. Предвид изложеното и на основание чл. 129, ал. 3 от ГПК, с влязло в сила определение на съда от 16.10.2023 г., потвърдено с определение от 05.12.2023 г. по в.гр.д. № 769/2023 г. на ПОС е била върната исковата молба подадена от Г. Д. Г., ЕГН ***** от гр. П., ул. Ю. Г., бл. ** вх. *, ап. ** срещу Национален осигурителен институт, Териториално поделение – П., в ЧАСТТА, в която се иска признаване на трудовия му стаж при Мошино автотранспорт“АД – гр. Перник, както следва от 01.01.1983 г. до 31.12.1984 г. като шофьор на автомобил марка „К*** ***“ с рег. № РК**** с тонаж 11700 кг. на пълно работно време, с трудово възнаграждение 165 лв. – 170 лв. и през периода от 01.01.1985 г. до 31.12.1985 г. и от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г. като шофьор на товарен автомобил марка ТАТРА, с рег. № ****, с тонаж 16 т. на пълно работно време и производството по делото е било прекратено в тази му част.

Искът следва да се разгледа за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и за периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г., за който период съществува правен интерес за ищеца да установи със сила на пресъдено нещо трудов стаж, който се зачита при пенсиониране – съобразно чл.1, ал.1, т.3 ЗУТОССР. Процедурата по размяна на книжа е осъществена.

В срока по чл.131 ГПК отговор на исковата молба е постъпил от страна на ответника.

Ищецът твърди, че на 23.03.1981 г., бил постъпил на работа във предприятие „Мошино Аавтотранспорт” АД/Стума автотранспорт” АД, гр. Перник, като и на длъжност „шофьор на товарен автомобил” - Марка/модел „К* ***“ с рег. № РК **** същата с тонаж 11700 кг, на която машина бил работил до 31.12.1984 г. Считано от 01.01.1985 г. в същото предприятие

вече му предоставили да упражнява длъжността отново „шофьор на товарен автомобил” марка ТАТРА с рег. № РК **** с тонаж вече 16 тона като се отчело обстоятелството че бил вече в групата на опитните шофьори и там в предприятието и на тази длъжност и на този Товарен автомобил твърди, че бил работил до момента на прекратяването на ТПО с него станало на 15.02.1988 г., като за целия този период и по заповед за назначаване и по ведомостите за заплати се бил разписвал като назначен на длъжност „шофьор на едни места и шофьор на товарен автомобил”, като обаче винаги бил управлявал при работата си предоставените му 2 товарни автомобили описани по-горе и никога не бил шофьор на други камиони под тези тонажи. Посочва, че възнагражденията които бил получавал били в рамките на 165 лева при постъпването му на работа през 1981 г. до 180 лева към момента на напускането му - 15.02.1988 г.

Заявява, че на 08.06.2015 г. след като по преценка че бил придобил правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, подал заявление с вх. № МП-14347 от 08.06.2015 г., като му било изготвено и връчено Разпореждане № *****/ 12.09.2015 г. с което и на основание § 4, ал. 1 от ПЗР от КСО НОИ разпоредил отказ да бъде отпусна лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на ищеца с мотива, че към датата на подаване на заявлението съм бил имал навършена възраст 57 г. 10м. 19 дни и по представените документи зачетен до 25.05.2011 г. осигурителен стаж: от втора категория - 18г, 02 м, 28 дни и от трета категория труд - 13 г., 03 м. 17 дни, като общия му осигурителен стаж превърнат по условията на чл. 104 от КСО към трета категория труд бил 36 г., 01 м., 07 дни и сбора от осигурителния стаж и възраст ставал - 93 т. /93-11-26/ при което не му се следвало лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като не бил отговарял на разпоредбата на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО да има изискуемите се за правото 100 т. като сбор от осигурителен стаж и възраст, а само 93 т. Твърди, че горното разпореждане бил получил, но не бил обжалвал. Посочва, че на 26.07.2022 г. и след изтичане на почти 7 години от тогава бил подал ново заявление с вх. №2113-13-698/26.07.2022 г. до ТП на НОИ - Перник, като отново бил поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст имайки предвид, че били изтекли вече 7 години от предходния отказ и бил събрал необходимите точки равняващи се на изискуемия осигурителен стаж и възраст. Заявява, че бил получил разпореждане № 570719..../прот. №2113-13-698/4 от 25.11.2022 г. на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 от КСО, с което на основание чл. 68, ал. 1, 2 от КСО и чл. 696, ал. 2 от КСО по повод на заявление му се отказва отново да му се отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като и с това разпореждане било постановено и ново разпореждане с което на основание чл. 99, ал. 2, т. 2 от КСО в вр. с § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО /отм./ било изменено разпореждането ми № 570719 /прот. № 2140- 13-55/ от 23.09.2015 г. в частта на мотивите /касателно описаните години признат трудов, респ. осигурителен стаж/ и е потвърдено в останалата му част. Твърди, че бил обжалвал Разпореждането № 570719 /прот. № 2113-13-698/4 от 25.11.2022 г. пред по горния ресорен административен орган с възражение с вх. № 1054-13-2 /12.01.2023 г. и бил получил Решение № 570719 от 09.02.2023 г. с което по съществото си административния орган отново бил отхвърлил възражение с вх. № 1054-13-2 /12.01.2023 г. при ТП на НОИ - гр. Перник подадено от него срещу разпореждане № 570719

/прот. № 2113-13-698/4 от 25.11.2022 г. на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 от КСО. Като мотив за да потвърди обжалваното от ищеца разпореждане Директора на ТП при НОИ-Перник бил приел, че „от извършената проверка обективизирана в издадено от осигурителен архив при ТП на НОИ - гр. Перник удостоверение обр. УП-15 с изх. № 5527-13-67 от 17.11.2022 г. за удостоверяване на осигурителен доход, респ. стаж на лицето с прекратения осигурител „Мошино автотранспорт” АД - гр. Перник за периода м. 01.1987 г. до м. 02.1988 г., както и отказ за издаване на удостоверение изх. № 5529-13-21 от 17.11.2022 г. за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и за периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г. при прекратения осигурител Мошино автотранспорт АД/Струма автотранспорт АД, гр. Перник и тъй като липсвала информация за Г. Д. Г. за посочени периоди за които нямало вписана длъжност, както и нямало данни за вида и тонажа на управлявания автомобил, както и видно от приложеното към преписката удостоверение обр. УП-30 с изх. № 82 от 08.02.1995 г. издадено от ДФ Мошино автотранспорт гр. Перник за периода от 23.03.1981 г. до 15.02.1988 г. не било потвърдено в цялост при извършената проверка на разчетно-платежните ведомости било послужило на административния орган да откаже да уважи заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на лицето. На следващо място в обстоятелствената част на решението било описано, че: За периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. не бил зачетен осигурителен стаж на лицето при осигурител Мошино автотранспорт АД/Струма автотранспорт АД, гр. Перник тъй като липсвали данни за него;

За периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1984 г. бил зачетен осигурителен стаж на лицето по условията на трета категория труд с продължителност - 01 г., 08 м. и 16 дни, тъй като видно от уд.- обр. УП-15 с изх. № АС- 499/3/ от 25.05.2015 г. изд. От осигурителен архив при ТП на НОИ - гр. Перник в приетите на съхранение разплащателни документи на прекратения осигурител Мошино автотранспорт АД липсвали данни за заеманата длъжност; За периода от 01.01.1985 г. до 31.12.1985 г. бил зачетен осигурителен стаж на лицето по условията на трета категория труд с продължителност - 00 г., 10 м. и 27 дни, тъй като видно от уд.- обр. УП-15 с изх. № АС-02- 5239/1/ от 01.06.2015 г. изд. От осигурителен архив при ТП на НОИ - гр. Кюстендил също липсвали данни за заеманата длъжност при осигурител Мошино автотранспорт АД; За периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г. не бил зачетен осигурителен стаж на лицето при осигурител Мошино автотранспорт АД/Струма автотранспорт АД, гр. Перник тъй като видно от отказ за издаване на удостоверение изх. № 5529-13-21 от 17.11.2022 г. липсвали данни за него;

За периода от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г. осигурителен стаж на лицето при прекратения осигурител Мошино автотранспорт АД, гр. Перник бил зачетен осигурителен стаж на лицето по условията на трета категория труд с продължителност - 01 г., 00 м. и 00 дни, тъй като видно от уд.- обр. УП-15 с изх. № 5527- 13-67 от 17.11.2022 г. била записана длъжност „шофьор”, но нямало данни за вида и тонажа на управлявания от мен автомобил; Единствено за периода от 01.01.1988 г. до 15.02.1988 г. осигурителен стаж на лицето при прекратения осигурител Мошино автотранспорт АД, гр. Перник бил зачетен по условията

на втора категория труд на основание т. 53а от ПКТП /отм./ с продължителност - 00 г., 01 м. и 07 дни, тъй като в уд. обр. УП-15 с изх. № 5527-13-67 от 17.11.2022 г. била записана длъжност „шофьор на Татра”.

Заявява, че за целия период бил работил на длъжност „шофьор” при прекратения осигурител Мошино автотранспорт АД, гр. Перник за времето от 23.03.1981 г. до напускането му на 15.02.1988 г. и бил управлявал само и единствено товарни автомобили описаните по-горе - Марка/модел „К* ***” с рег. № РК **** същата с тонаж 11700 кг, на която машина работил от 23.03.1981 г. до 31.12.1984 г., а от 01.01.1985 г. в същото предприятие вече му предоставили да упражнява длъжността отново „шофьор на товарен автомобил” марка ТАТРА с рег. № РК **** с тонаж вече 16 тона до напускането му на 15.02.1988 г.

Посочва, че трудовата му книжка се съхранявала и пазела при работодателя Мошино автотранспорт АД, нещо което било задължително обстоятелство според работодателя и след напускането му последващото ѝ търсене от него, се оказало, че не се намира, поради което счита същата за загубена. В нея обаче, както и на останалите му колеги в графа наименование на предприятието се било записвало - Мошино автотранспорт АД, в графа - вид дейност - транспорт, а в графа длъжност на работника се записвало само „шофьор”. В заповедите с които били назначавани и преназначавани се описвало длъжността им допълнително и срещу определени документи се зачислявал товарния автомобил на който и с помощта на който изпълнявали възложените им задачи от ръководството на дружеството, като това били именно описаните по-горе товарни автомобили. Във ведомостите за заплати били полагали и съответните подписи за получаваните от тях трудови възнаграждения. Не било ясно, а и не било работа на шофьорите да гледат в счетоводството или канцеларията на дружеството как допълнително били записвани товарните автомобили и съотнасянето им като товарни или друг тип машини, както и дали била нанасяна длъжност шофьор на товарен автомобил или само шофьор. В действителност почти всички колеги на ищеца, които за периода от 01.01.1981 г. до 15.02.1988 г. били работили в Мошино автотранспорт АД били придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на втора категория, тъй като били и упражнявали длъжността шофьори на товарни автомобили. Не на последно място и от съдържанието на решение № 570719 от 09.02.2023 г. се установявало препоръката на АО - ТП на НОИ - гр. Перник спрямо заявителя в настоящия случай, че по отношение на незачетения му осигурителен стаж лицето Г. Д.- Г. можел да се възползва от възможността за доказване на същия по реда на Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред /ЗУТОССР/. Именно поради горното за ищеца било налице правен интерес от завеждане и водене на именно такова дело и по реда на Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред.

Посочва, че при работата му при посочения работодател - Мошино автотранспорт АД, гр. Перник - от 23.03.1981 г. до 15.02.1988 г. бил изпълнявал възложените му трудови

задължения, изразяващи се в управление на товарен автомобил Марка/модел „**** ***” с рег. № РК **** същата с тонаж 11700 кг, на която машина работил от 23.03.1981 г. до

31.12.1984 г., а от 01.01.1985 г. в същото предприятие вече му предоставили да упражнява

длъжността отново „шофьор на товарен автомобил” марка ТАТРА с рег. № РК **** с тонаж вече 16 тона до напускането му на 15.02.1988 г. и свързана с превоз на строителни материали по задание от предприятието. При прекратяване на ТПО трудовата му книжка не му била предоставена доколкото се твърдяло, че била загубена при очерталите се вече промени към 1989 г. и поради тази причина няма такава на разположение. При прекратяване на ТПО в съответното предприятие Мошино автотранспорт АД, гр. Перник, трудовият му стаж отнасящ се до работата му през периода от 23.03.1981 г. до 15.02.1988 г. бил за 06 г., 09 м. и 22 дни и то като шофьор на товарен автомобил над 6 тона, което предполагало признаване на втора категория труд, а не както било описано в разпореждането и решението на ТП на НОИ, че една част била призната за трета категория труд, а друга част въобще не се била признавала за никакъв стаж. При възникналата за него необходимост да подаде документи за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, се оказало, че не може да установи трудовия си стаж за работата му при този работодател за част от времето и за признатата част като втора категория труд, а именно:

за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. не бил зачетен осигурителен стаж на лицето при осигурител Мошино автотранспорт АД/Струма автотранспорт АД, гр. Перник тъй като липсвали данни за него;

за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1984 г. бил зачетен осигурителен стаж на лицето по условията на трета категория труд с продължителност - 01 г., 08 м. и 16 дни;

за периода от 01.01.1985 г. до 31.12.1985 г. бил зачетен осигурителен стаж на лицето по условията на трета категория труд с продължителност - 00 г., 10 м. и 27 дни;

за периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г. бил зачетен осигурителен стаж на лицето при осигурител Мошино автотранспорт АД/Струма автотранспорт АД, гр. Перник тъй

като видно от отказ за издаване на удостоверение изх. № 5529-13-21 от 17.11.2022 г. липсвали данни за него;

за периода от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г. осигурителен стаж на лицето при прекратения осигурител Мошино автотранспорт АД, гр. Перник бил зачетен осигурителен стаж на лицето по условията на трета категория труд с продължителност

- 01 г., 00 м. и 00 дни, тъй като била записана длъжност „шофьор”, но нямало данни за вида и тонажа на управлявания от ищеца автомобил и единствено за периода от 01.01.1988 г. до 15.02.1988 г. осигурителен стаж на лицето при прекратения осигурител Мошино автотранспорт АД, гр. Перник бил зачетен по условията на втора категория труд тъй като била записана длъжност „шофьор на Татра”. Въпреки представените от ищеца пред ТП на НОИ всички находящи се у него документи, но поради липсата на трудовата му книжка като документ и поради това че в съответните книжа и документи - ведомости за горепосочения период - от 23.03.1981 г. до 31.12.1987 г. липсвали данни за полагания от него труд по трудов договор за този период или пък бил полаган труд, но не било записано на каква точно длъжност и не било отразено в разчетноплатежните документи изходящи от осигурителя, тъй като притежаваните от ищеца документи били „вторични”, а липсвали

първичните такива - заповед за назначаването му или трудов договор, както и първичните разплащателните ведомости и разчетно-платежните ведомости за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1987г., трудовият му стаж при посочения работодател не бил признат една част въобще, втора част само като трета категория труд, но не и втора такава, предвид липсата на надлежно заверена трудова книжка, а и поради липсата на документи удостоверяващи първично фактите и обстоятелствата описани в УП-тата представени и установени по преписката.

Работодателят му в този период бил Мошино автотранспорт АД, гр. Перник /Струма автотранспорт АД впоследствие, който отдавна били прекратили своята стопанска дейност, и в документацията съхранявана в осигурителния архив на НОИ липсвали писмени документи и данни за трудовия му стаж за посочения по-горе период.

Твърди, че бил депозирал Заявление с вх. № 1019 - 13/101 /15.05.2023 г. със отразено в него съответното искане, а именно: да му бъде издадено УП № 17 с оглед установяване на трудов стаж само и единствено по отношение на длъжността която е заемал и е приета при тях за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1985 г. и от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г. за който първи период е работил по ТПО при осигурител - „Мошино автотранспорт” АД/”Струма автотранспорт” АД и за което време му е бил зачетен трудов стаж при условията на трета категория, но липсва описание на длъжността му и вида и тонажа на управлявания от него автомобил при осигурителя, като за втория период пък е отразена информация за записана длъжност „шофьор”, но няма данни за вида и тонажа на управлявания от него автомобил при осигурителя и доколкото му било необходимо за представяне пред съда с оглед завеждането на искова молба, а без същото УП 17 исковата му молба би била нередовна.

На 22.05.2023 г. и посочва, че му било предоставено: Писмо изх. № 1029-13- 636/22.05.2023 г. от ТП на НОИ - Перник от което се установявало, че Удостоверение образец УПИ 17 за периодите 01.01.1983 г. до 31.12.1985 г. и от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г. не може да бъде издадено, тъй като той бил фигурирал в разчетно-платежните ведомости на прекратения осигурител „Мошино автотранспорт” АД, гр. Перник, като същите били иззети на осн. чл. 6, ал. 3 от Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на ведомостите за заплати и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правопреемник с протокол № 100 от 29.10.2008 г. и в иззетите документи нямало трудово-правна документация за да можело да се установи какъв автомобил е управлявал ищеца. Приложено било и копие на исканото от него писмо АС-499/25.05.2015 г. ведно с обр. УП-15 с изх. № АС-499/3/25.05.2015 г. Предприятието „Мошино автотранспорт АД, гр. Перник било прекратен осигурител по смисъла на закона и няма адрес от който евентуално да се търси съдействие.

Ето защо за него бил възниквал и бил налице правен интерес от предявяване на иск по реда на чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР /Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред/ и моли съдът да постанови решение, с което да установи трудовия му стаж за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и доколкото не бил зачетен трудов стаж поради липсата на данни, за периода от 01.01. 1983 г. до 31.12.1984 г., пък бил зачетен осигурителен

/трудова/ стаж при условията на трета категория, но не и втора такава и и доколкото нямало данни за заеманата длъжност, но всъщност бил работил, като шофьор на товарен автомобил Марка/модел „К*** **” с рег. № РК ****, същата с тонаж 11700 кг, на която машина работил от 23.03.1981 г. до 31.12.1984 г. със месечно ТВ в размер на 165-170 лева и при работодател „Мошино автотранспорт” АД, гр. Перник и същото представлявало втора категория труд по смисъла на закона, а от 01.01.1985 г. и до 31.12.1985 г. и пак в същото предприятие, моли съдът да установи трудовия му стаж за периода, отново втора категория труд по смисъла на закона, вместо признатия му и зачетен осигурителен/трудова/ стаж по условията на трета категория, но вече като шофьор на товарен автомобил марка ТАТРА с рег. № РК **** с тонаж 16 тона при месечна заплата от 180 лева, както и от 01.01.1986 г. и до 31.12.1986 г. и пак в същото предприятие да установи трудовия му стаж за периода, отново втора категория труд по смисъла на закона, вместо незачетен му такъв осигурителен стаж при същия осигурител доколкото също нямало данни за ищеца, както и за периода от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г. вместо зачетения му при условията на трета категория труд, пак като шофьор на товарен автомобил марка ТАТРА с рег. № РК **** с тонаж 16 тона моли съдът да признае за установено, че се касае за осигурителен стаж при условията на втора категория труд, при месечна заплата от 180 лева, при пълно работно

време по график от по 12 часа - дневна смяна, 12 часа нощна смяна и два дни почивка и с повремено трудово възнаграждение за целия период в размер на от вече 180 лв. месечно от 01.01.1985 г. до 31.12.1987 г. вкл.

В срока по чл.131 ГПК отговор на исковата молба е подаден от ответника. Счита, че така подадената искова молба с приложения писмени документи, с оглед доказване правния интерес, че ищеца има положен трудов стаж в гореописаната организация, за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и за периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г. е допустима. По отношение на основателността на претенцията за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и за периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г., счита, че същата е неоснователна и следва да бъде доказана от ищеца в настоящото съдебно производство по надлежен начин. За периодите от 01.01.1983 г. до 31.12.1984 г., от 01.01.1985 г. до 31.12.1985 г. и от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г. исковата претенция се явявала недопустима. Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.4 от ЗУТОССР категорията труд се установявала в производството по чл.98 от КСО след установяване на осигурителен стаж по реда на закона. Съгласно разпоредбата на чл.124, ал.4 от ГПК иск за установяване съществуването на факти с правно значение бил допустим само в предвидените от закона случаи. Такъв установителен иск бил регламентиран с разпоредбите на ЗУТОССР. Видно от текста на чл.1 от ЗУТОССР, с установителния иск може да се установява продължителността на трудовия стаж, заеманата длъжност, законоустановеното работно време (пълно или непълно), начина и формата на заплащане на труда, но не и неговата категория. В чл.1, ал.4 от ЗУТОССР била уредена хипотезата за установяване на категорията труд при установен осигурителен стаж по реда на закона, като било посочено, че категорията труд се установява в производството по чл.98 от КСО. т.е. за установяване категорията на положения труд бил предвиден административен

ред по чл.98 и сл. от КСО. С оглед на това не било налице правен интерес от предявяване на установителен иск по чл.124, ал.4 от ГПК.

Съгласно разпоредбите на чл. 6, ал.1 от ЗУТОССР по исковете за установяване на трудов и осигурителен стаж не се допускали свидетелски показания, ако не са представени писмени доказателства, които установяват вероятността на трудовия/осигурителния стаж на свидетеля и които писмени доказателства са издадени от работодателя/осигурителя, при който е придобит стажът, и по време на полагане на стажа.

С оглед характера на предявения иск съдът с определение по чл. 140 ГПК от 05.01.2024 г. е разпределил доказателствената тежест между страните, като е указал на ищеца, че носи доказателствената тежест да установи, че е бил в трудовоправно отношение с работодателя Мошино автотранспорт АД, гр. Перник за процесния исков период от време-23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и за периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г.,/ че през този период действително, физически е претърпял труд, изпълнявай и трудовите си функции, произтичащи от заеманата от него длъжност „шофьор на товарен автомобил” и, че е получавал трудово възнаграждение през исковия период от време в посочения от него размер и при определено работно време.

Съдът, след като се запозна със становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Представено е удостоверение, УП № 17 с изх. №5510-13-1 от 30.03.2023 г., издадено от ТП на НОИ-Перник на ищеца на осн. чл. 5, ал. 2 ЗУТОССР и чл.5,ал.12 от Кодекса за социално осигуряване в уверение че липсват в осигурителния архив на НОИ писмени данни за положен от ищеца Г. Д. Г. трудов/осигурителен стаж за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г. при работодател „Мошино автотранспорт“ АД“Струма автотранспорт“ АД, гр. Перник.

От приложеното уведомително писмо с изх. № 1029-13-636 от 22.05.2023 г. от ТП на НОИ, Перник, се установява, че във връзка с подадено заявление от ищеца за издаване на обр. УП-17 за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1985 г. и от 01.01.1987 г. до 31.12.1987 г., същият не може да бъде издаден, тъй като ищецът фигурира в разчетно-платежните ведомости на прекратения осигурител „Мошино автотранспорт“ АД, гр. Перник, и същите са иззети на основание чл. 6, ал. 3 от Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. с протокол № 100 от 29.10.2008 г.

Представените от ищеца и събрани в хода на производството писмени доказателства-Решение от 09.02.2023 г. на ТП на НОИ-Перник, Разпореждане от 28.11.2022 г. на ТП на НОИ-Перник, Разпореждане от 25.11.2022 г. на ТП на НОИ-Перник, Разпореждане от 12.09.2015 г. на ТП на НОИ-Перник не са относими към предмета на правния спор, тъй като касаят процедурата по чл. 98 КСО. Представените писмени доказателства-Удостоверение на ТП на НОИ Перник, относно brutното трудово възнаграждение на ищеца за периода от 01.1983 г. до 12.1985 г. от 25.05.2015 г. се отнася за друг период извън процесния след прекратяване частично на производството като недопустимо.

Видно от Удостоверение от 21.02.2024 г. на ТП на НОИ, гр. К., относно трудовото възнаграждение на ищеца за периода от м. 01.1985 г. до м. 12.1987 г. за периода от м. 01.1986 г. до м. 12.1986 г. не са налице данни относно ищеца.

Видно от представените от ТП на НОИ-Кюстендил ксерокопия на ведомостите за заплати от осигурителя „Мошино автотранспорт“ АД не са налице данни за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г.

Ищецът не е представил по делото писмени доказателства, които изброени в чл.6 от Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред /ЗУТОССР/, въпреки указанията на съда.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.3 във вр. с чл.1, ал.1, т.3 от Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред. По реда на ЗУТОССР може да се установява времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999г. съгласно действащите дотогава разпоредби. Според чл.3, ал.2 от ЗУТОССР, искът за установяване на трудов стаж се предявява срещу работодателя и съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, а ако работодателят е прекратил дейността си и няма правопреемник - само срещу съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящото дело, работодателят на ищеца - „Мошино автотранспорт“ АД няма правопреемник, поради което искът се предявява срещу ТП на НОИ- гр. Перник.

Предявеният иск е допустим за разглеждане за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г. срещу този ответник, с оглед на представеното удостоверение от ищеца по чл. 5, ал. 2 ЗУТОССР и чл.5, ал.12 от Кодекса за социално осигуряване..

В чл. 6 от ЗУТОССР се урежда допустимостта на свидетелски показания при разглеждането на тези иски за установяване на трудов и осигурителен стаж. В нормата се казва, че не се допускат свидетелски показания, ако не са представени писмени доказателства, които установяват вероятността на трудовия/осигурителния стаж и които са издадени от работодателя/ осигурителя, при който е придобит стажът, и по време на полагане на стажа, като в зависимост от характера на упражняваната трудова дейност писмени доказателства, които установяват вероятността на трудовия/осигурителния стаж, могат да бъдат: 1. трудов договор; 2. уведомление по чл.62, ал.3 от КТ, от което е видно, че през посочения в исковата молба период и с посочения от лицето работодател е бил сключен трудов договор; 3. допълнителни споразумения; 4. заповеди за определяне на допълнително възнаграждение за продължителна работа или за придобит трудов стаж и професионален опит; 5. трудови книжки; 6. осигурителни книжки; 7. решения на компетентни органи за изплащане на дължимо възнаграждение; 8. договори за възлагане на управление и контрол; 9. други подобни документи.

Представен е писмен документ, Удостоверение № 82 от 08.02.1995 г. от „Мошино Автотранспорт“, за който следва да се прецени дали има характера на начало на писмено доказателство по чл. 6, ал. 1, т. 9 ЗУТОССР, тъй като в същият се посочва, че ищецът е заемал длъжност „шофьор“ за периода от 23.03.1981 г. до 15.02.1988 г. или има стаж от 6 години, 10 месеца и 18 дни.

Документите изброени в чл. 6, ал. 2 ЗУТОССР са при условията на алтернативност, а и дори не са изчерпателно изброени, като всеки един представен документ е достатъчен за събирането на гласни доказателствени средства / за начало на писмено доказателство- *решение № 401/22.02.2016 г. по гр. д. № 228/2015 г. на IV г. о. на ВКС*/. Представеният по делото документ Удостоверение № 82 от 08.02.1995 г. от „Мошино Автотранспорт“ не съдържа кумулативното наличие на предпоставките – 1. издаден е от работодателя/осигурителя при който е придобит стажът и 2. и е издаден по време на полагане на стажа, поради което няма характер на начало на писмено доказателство. Същият е издаден от работодателя, при който се твърди, че е положен стажа, но не е издаден по време на полагане на стажа, а през 1995 г.

Съгласно т.1 от тълкувателно решение № 59/01.06.1962 г. по гр.дело № 54/1962 г. на ОСГК на ВС е прието, че с чл.4 от Указа за установяване на трудов стаж по съдебен ред отм. и т.13 и 14 от Наредбата за прилагане на същия указ отм. е въведено изискването за допустимост на свидетелски показания по делата за установяване на трудов стаж само при наличност на писмени доказателства, които установяват вероятността на последния. Прието е, че такива писмени доказателства по смисъла на указа могат да бъдат от най-различно естество и наред с примерно изброените в т.14 от Наредбата могат да бъдат още: документи за членуване в съответните профсъюзи, пропуските, които са били въведени в известни учреждения, предприятия или организации и др. Същите могат да сочат на отделни моменти на трудовото правоотношение, без да е необходимо те да обхващат целия период от време, което се претендира като трудов стаж. Прието е още, че преценката, която следва да се прави на представените писмени доказателства следва да бъде конкретна за всеки отделен случай като се изхожда единствено от това дали същите установяват вероятността на претендирания стаж или не.

Съгласно разпоредбите на чл. 6, ал.1 от сега действащия Закон за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред – в сила от 02.04.2011 г. по исковете за установяване на трудов и осигурителен стаж не се допускат свидетелски показания, ако не са представени писмени доказателства, които установяват вероятността на трудовия/осигурителния стаж и които са издадени от работодателя/осигурителя, при който е придобит стажът, и по време на полагане на стажа. В ал.2 на чл.6 са посочени писмените доказателства - трудов договор, уведомление по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда, от което е видно, че през посочения в исквата молба период и с посочения от лицето работодател е бил сключен трудов договор, допълнителни споразумения, заповеди за определяне на допълнително възнаграждение за продължителна работа или за придобит трудов стаж и професионален опит, трудови книжки, осигурителни книжки, решения на компетентни

органи за изплащане на дължимо възнаграждение, договори за възлагане на управление и контрол, други подобни документи. Изброяването на писмените доказателства не е изчерпателно. Тези разпоредби са аналогични на чл.4,ал.1 и ал.2 от УУТССР отм. . И с новата уредба, дадена в чл.6,ал.1 от действащия Закон за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред законодателят е предвидил изискване за допустимост на свидетелски показания по делата за установяване на трудов/осигурителен стаж само при наличие на писмени доказателства, които установяват вероятността на същия. За тези писмени доказателства в същата ал.1 на чл.6 е предвидено и кумулативното наличие на предпоставките – 1. да са издадени от работодателя/осигурителя при който е придобит стажът и 2. да са издадени по време на полагане на стажа. Както вече се отбеляза в ал.2 на чл.6 от ЗУТОССР примерно, а не изчерпателно са посочени писмените доказателства по смисъла на ал.1 на чл.6 от този закон. Освен примерно изброените в ал.2 писмени доказателства такива могат да бъдат и други документи, издадени от работодателя по време на полагане на стажа, чието съдържание сочи на отделни моменти от трудовото правоотношение, а не за целия период от време, за който се претендира като трудов/осигурителен стаж. Във всеки конкретен случай според представените писмени доказателства следва да се направи преценка дали последните установяват или не вероятността на претендирания стаж.

По делото не са представени никакви писмени доказателства, които да са издадени от работодателя „Мошино Автотранспорт“ АД по време на полагане на стажа, който иска да установи ищеца. Поради това събрани свидетелски показания от разпитания по делото свидетел Л. С. не са били допустими и не следва да бъдат обсъждани и кредитирани от съда.

В съответствие с гореизложеното, съдът приема, че по делото не се установява, че ищецът е полагал труд като „шофьор на товарен автомобил “Марка/модел „К**** **” с рег. № РК ****, същата с тонаж 11700 кг, за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г. с месечно трудово възнаграждение в размер на 165-170 лева и при работодател „Мошино автотранспорт” АД, гр. Перник Следователно искът по чл.3 във вр. с чл.1, ал.1,т.3 от Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред е неоснователен и недоказан, поради което следва да бъде отхвърлен.

Разноски по делото не се дължат, тъй като съгласно чл.9, ал.3 от ЗУТОССР, по делата за установяване на трудов стаж, не се плащат такси и разноски от ищеца.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск по чл.3 във вр. с чл.1, ал.1,т.3 от Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред от Г. Д. Г., ЕГН: ***** от гр. П., ул. “Ю. Г.”, бл. **, ет. *, ап. **, **срещу Териториално Поделение на Национален осигурителен институт – гр. Перник**, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ул. „Отец Паисий“ № 50 за признаване за установено по отношение на Териториално поделение на Национален Осигурителен Институт - гр. Перник че Г. Д. Г. е полагала труд като „ шофьор на товарен автомобил “Марка/модел „К**** **” с рег. № РК ****, същата с тонаж 11700 кг, за периода от 23.03.1981 г. до 31.12.1982 г. и от 01.01.1986 г. до 31.12.1986 г. с месечно трудово

възнаграждение в размер на 165-170 лева и при работодател „Мошино автотранспорт” АД, гр. Перник като **НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН**.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Пернишки оръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____